

Amikor egy műszak 3 óra késéssel kezdődik

A Ferenc-bánya ebben az évben egyszer sem teljesítette tervét, 93 százalék volt a legmagasabb eredmény, amit eddig elértek. A bánya dolgozói, vándorok és csillések nap nap után mindinkább panaszkodnak, hogy sokat áll a kaparó, meg rossz a faellátás, ezért nem tudnak dolgozni. Tekintettel arra, hogy mintegy fél hónapon keresztül az ázervezetőség és a műszaki vezetők semmit sem változtattak a helyzetben, úgy határoztunk, helyzínben gyűjtődünk meg a hiányosságok okairól.

Együtt tanosom a Ferenc-bánya 10-es frontjához vezető vágatok sávját Gansperger Ferenc sztahanovista vándorral. Bányászlapaink megvilágítják az utat, mely inkább akadálypályához, mintsem gyalogúthoz hasonlít. Egyik helyen a 60 méteres itt kényelmesen nyújtott derékkel lehet áthaladni, majd olyan szakasz következik, ahol bizony csak kétrétre hajolva lehet közlekedni. Mintegy félóra gyaloglás után pihenünk meg először. A sztahanovistához érünk. A vágatba épített kis helyiségben lázas változtatás felváltja a csillésséget és felszékelt. Gansperger elvtárs egy csillésséget és egy fejszét ragad ki a többi közül, hirtelen elveszi azokat, a további folytatjuk az utat, mely mintegy 10 percnyi gyaloglást követel még. A hátralévő szakaszon már villanyok fénye oszlik szét a vágatokban, de a bányászlapaink felvilágítására csak közvegyen a front felé kerül sor. Mivel itt a nyitást használata könnyen veszélyt okozhat.

Már csaknem negyed háromot mutat az óra, amikor a frontra rünk.

— Jó szerencséd! — köszöntjük mindketten a már ott lévő bányászokat, s azok ugyanazon szavakkal viszonzóznak.

A kaparó áll, az emberek szemében a szénfákkal, hátukat a magyaráknak vagy egy-egy támfának elve ülnek, beszélgetnek. Gansperger elvtárs vasékkal biztosítja a kanyarokat, majd megvizsgálja, hogy áll a földi mennyi szén termelésére van lehetőség és erre szerelné.

— A banya jó. — S ha minden esetben meg, több mint valószínű, szerelné is lesz. Állapítja meg — csak menne már ez az istentelen kaparó — teszi hozzá kissé türelmetlenül. — Vajon hol lehet a baj? — intézi a kérdést munkatársához Csizmadia Ferenchez.

— A fene se tudja — válaszolja az. — Ha a gumiszalagnál esik a szén, vagy egyik vagy másik kanyarot leállítják, ha pedig az ereszték karambol van, akkor az egész szállítási berendezés áll. Így nem lehet dolgozni. S amit sorolja a vándorral, már jól ismert hátállító okokat, megerkeznek az akasztás. Gubicza elvtárs meg a felzárkózást azt mondta: — Fiúk, ma olyan jó bányátok lesz, hogy legkevesebb 600 csillésséget kell adnotok — most meglepődve szerez tudomást arról, hogy áll az egész 10-es front. Nem idézik sokat. Hosszúra nyújtott léptekkel siet végig a fronton, s amint a csapásírhöz közelodik, kalapácsütések koppanásaira lesz figyelmes.

— Valószínű, csak a láncal van baj — mondja szinte önmagát nyugtatva. Gali István motorkezelő a Herseozki László gépmestert már az elszakadt lánc fölé hajolva találja, a használhatatlanná vált két szilteszög kicserélésén fáradoztak.

Gansperger elvtárs nagyon türelmetlen, s ez érthető is, hiszen már egy teljes óra sem volt vissza a műszak első feléből, amikor végre megindult a kaparó.

— No Feri, most aztán teljes gőzzel — biztatja Csizmadia elvtársat. Aztán ő is a szénfalra emelte csillésséget és a gyorsan ismétlődő csillésségek következtében valószínűleg omlott a szén, amit Csizmadia elvtárs szorgalmasan lapátolt a szállítószalagra. Már-már azt reméltük, hogy a hátralévő időben folyamatos lesz a termelés, de egyszer csak ismét megállt a szalag, s kis idővel később az a hír szivárgott át a szomszédos frontokról, hogy karambol

van az ereszkén. Gansperger elvtárs meglőtte a csillésséget, megvizsgálta a szénfalat, melynek a támfákon túli része időközben veszélyt jelző módon megrepedt.

— Biztosítani kell. — Bár nem lenne rossz, ha ez a több mázsa darab lezuhanna, de félek, hogy kiüti a támasztékokat.

— Bizony az könnyen megtörténhet — vette át a szót Csizmadia —, nem éri meg kockáztatni az életünket. A szavak után észrevehetően egymásra néztek s tekintetük azt árulta el, hogy egyikük sem cseréli fel a bizonytalant a biztosért, s közös erővel látták a biztosításhoz. Keresztbe helyezték deszkát szorították a szénfal és a támfák közé, de hogy még nyugodtabban dolgozhassanak, két támfával is megerősítették a biztosítást.

A látogatás nem volt eredménytelen. Meggyőződünk arról, hogy bányászainknak igazuk van. Türelmetlen állapot az, hogy több mint háromórás állással kell kezdeni a

műszakot, hogy sokszor mindössze 4—5 órát tudnak dolgozni a 8 óra helyett. S mint a jelenlegi példák is bizonyítják, mindez azért van így, mert műszakváltás közben felelőtlenül végzik a javításokat, mert a frontmesterek nem gondoskodnak arról, hogy a következő harmad üzemképesen kapja meg a bányát. Az ereszkén sok a karambol, ami nyilván a karambolcsőszők felelőtlenességéből is adódik. Hol van hát a termelés műszaki feltételeinek biztosítása, s vajon miben rejlik a műszaki felügyelet munkája Ferenc-bányán? Így nem lehet tovább! Bármilyen nehézségek, küzdelmek árán is a műszaki vezetőknek becsületesen el kell látni feladatukat, meg kell teremteni a lehetőséget ahhoz, hogy bányászaink kedvük és erejükhöz mérten dolgozhassanak. S ha ezt megteszik, tovább nem fog fóni a fejük azért, hogy teljesítik-e a tervet, vagy sem, mert bányászainknál a munka és a becsület egyet jelent.

Cser-bányából írják

Ki a felelős?

Sok szó esik arról, hogy ki miért felelős, főleg a takarékoság területén. Mégis úgy látjuk, hogy a felelősség ide vagy oda, a nép vagyona csakiszalmájaként van kezelve.

Hosszabb távollétem után újra egy hónapja vagyok a Cser-bányánál, s látom, hogy a külszíni fejlesztés használaton kívül helyezett szállítóberendezésből igen sok deszka és faanyag hever szerte-szét. Azt is látom, hogy minden műszak után egy-egy felelőtlen dolgozó ke-

zébe vesz egy darab deszkát vagy fát s azzal indul hazafelé. Még az a szerencse, hogy a heverő vas- és gumiszalagot nem lehet tüzelésre elhasználni, mert akkor annak is az lenne a corsa, ami a fát és a deszkáé.

Van a külfejtésen felelős üzemvezető. Az ő dolga lenne vigyázni a nép vagyona, megakadályozni az ilyen rendellenességeket. Ezúton is kérem az elvtársakat, törődjenek többet a nép vagyonával.

Borsos Géza.

Takarékoskodjunk a fával

Javasolnám szeretném a banya vezetősége felé a fa csillejelzések felváltását bédog jelzéssel.

Nálunk általában egy nap 15 darab kétméteres ép deszkát vágunk el jelzés céljaira. Ez a hónap 27 munkanapján 405 deszkát tesz ki, egy évben pedig 4860-at. Ez hatalmas összeg, de azonkívül fával nem is

állunk olyan jól, hogy ennyi fát el tudjunk pazarolni.

Ha bevezetik a bányában a bádog jelzéseket, akkor igen sok drága deszkát takarítunk meg. Később sem kerül, mert semmire sem használható lemezéből elő lehet állítani a jelzéseket.

Szekeres Imre.

Válasz Kühn elvtárs levelére

A „Várpalotai Bányász” december 23-i számában olvastuk Kühn elvtárs levelét, melyben bírálta a Beszáló-akna kollektív bérézését, s az itt végzett politikai munka hiányosságait. A bírálattal egyetértünk, mert valóban sem előzőleg, sem menelközben olyan politikai nevelőmunka, amit a kollektív bérézés bevezetése megkívánt, nem volt. Ez abból adódott, hogy nem a párt és szakszervezet adta a dolgozók tudatára az új bérézési rendszer bevezetését, hanem a tröszt termelési osztálya és maga Martinkó elvtárs volt ennek kezdeményezője. A frontmestereket és a jobb teljesítményű dolgozókat felhívták a trösztbe, meg-

kérdezték, mi a véleményük a kollektív bérézésről, s megkérték őket, beszéljenek a többi dolgozókkal is, majd indítsák be a kollektív bérézést. Az új bérézési rendszer bevezetése így történt. S a párt és szakszervezet csak napokkal később szerzett tudomást arról, hogy az üzemen kollektív bérézés van. A tröszt nem tartott igényt a párt és szakszervezet aktívának segítségére. Később megbeszeltük ugyan dolgozóinkkal, külön a párt és szakszervezet aktívával a feladatokat, de a mulasztásokat már nem tudtuk pótolni.

Antal István párttitkár, Hájcsik László üb. elnök.

Galambos Ferenc most is élen van

Már ahogy a bányáról és a munkájáról beszél, éri az ember, hogy nem „mai gyerekkel” van dolga. — Közel másfél évtized munka van mögötte. — És, hogy érti a szakmáját, bizonyítja sztahanovista oklevele, meg a legértékesebb, — amit büszkén őriz a lakásán — a pártkongresszus tiszteletére indított verseny győztesének járó zászló.

Most az Ernő-bánya I-es frontján dolgozik és eredményei továbbra is a tröszt élenjárói közé sorolják. Munkájában az évek alatt kiforrott tapasztalatokat alkalmazza. Elsősorban kihasználja az időt, ha áll a kaparó, tűz vagy fát készít be. — Meg aztán a csillésségek is úgy foglalkozik, hogy a szakma hasznos fogásait az is el-sajátítja. Mert a teljesítmény nem egyedül rajta múlik. Tudja ezt, amikor — néhány hónapja — György Károlyt maga mellé vette csilléssé. Foglalkozott vele, az meg hallgatott a szóra. Ma már ő is tudja a 130 százalékot

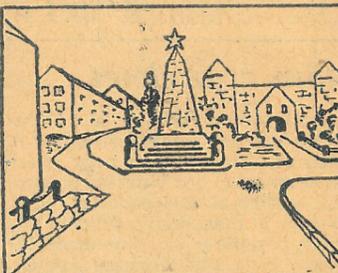
önállóan teljesíteni. Ketten meg nem igen adják 150 százaléknál alább. Mennek a szében, csak máshol se legyen hiba. — Mit ért máshol alatt? — Hát a műszaki feltételeket. Legyen teli banya, legyen jó szerszám, és menjen a kaparó. — Akkor lehet igazából versenyezni.

Ha szocialista munkaversenyről beszél az ember, több mindenre gondol. Galambos Ferenc vándor beszélgetve akaratlanul is azt éreztük, hogy a verseny legfontosabb biztosítéka az ilyen lelkes, lendületes bányászokban van. Szeretettel beszél arról. És nemcsak beszél, hanem a legutóbbi évben is példát mutatott a többieknek. Nagy terve van. Szeretne állandóan élen maradni, s a következő nagy verseny szakaszban is. Erre alaposan felkészül. Persze addig sem pihen, igyekszik százalékait tovább növelni, igyekszik minél több szentet termelni az ország-nak.

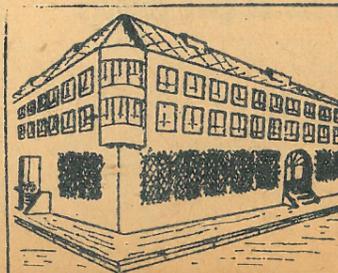
Egy kis statisztika Mit kapott Várpalota 1955-ben?

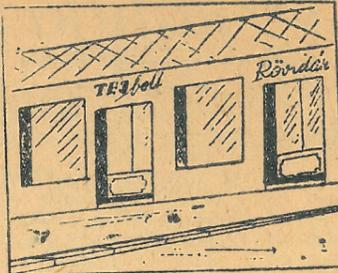
Várpalota város lakói 1955-ben 150 lakást kaptak. Ezekből 119 kétszobás, 21 egyszobás, 10 pedig háromszobás. Valamennyi lakás fűdősobával, éléskamrával is el van látva.

Az új Fő-tér Szilveszter éjjel készült el. A gyalogjárókkal együtt olyan nagy terület lett beaszfaltolva, mint a Népstadion játéktere. A Fő-tér munkálatai egymillió 800 ezer forintba kerültek.

Az új Palota-szálló bár kétemeletes modern épület, mégis a régi stílusban épült újjá. A 26 szobás szálló elkészítése étteremmel és espressóval három és félmillió forintba került.

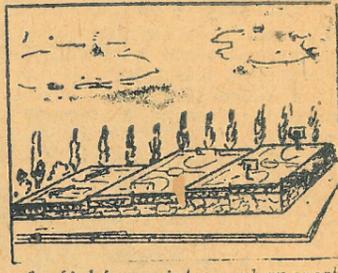
1955-ben Várpalotán szélesedett az útlethálózat. Három Közért, egy hűsolt, zöldség és gyümölcsüzlet nyílt, bútorüzlet létesült. Emelkedett a vásárlás is, a város legnagyobb üzletében 1 millió 107 ezer forinttal emelkedett a forgalom 1954-hez képest.

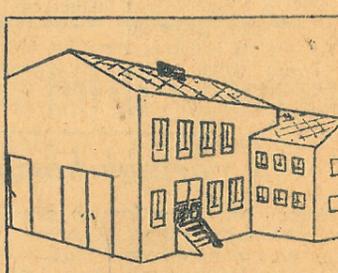
Nagy áldozattal alakították át a régi legény-szállót modern kórházzá. A 100 ágyas kórházban sebészet, belgyógyászat és szülészeti osztály van. Itt dolgozik az ország legmodernebb röntgengépe.

Tegyük biztonságosabbá a munkánkat

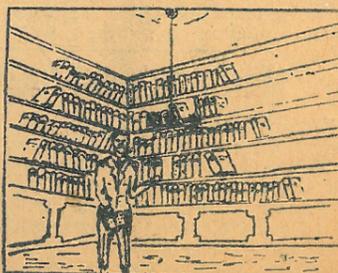
A Ferenc-aknánál dolgozom, mint faleadó. Többször kértük már, hogy gondoskodjanak végre a világításról, könnyítsék és tegyék biztonságosabbá a munkánkat, hiszen néhány körten múlik az egész. A múltkoriban a vil-

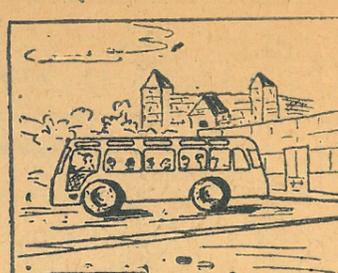
Az új, háromszintes modern sporttelep is 1955 szülötte. A sporttelepen, melyen az egész város fiatal-sága sportolhat, kosárlabda, kézilabda, tenisz és télen korcsolyapálya lesz.

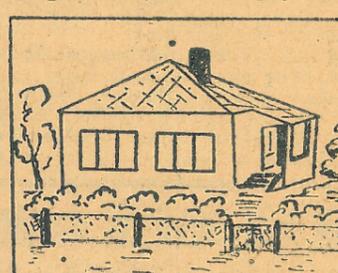
A mentőállomás szintén 1955-ben készült el. Most van befejezés alatt az orvosi rendelő. A rendelőben betegszobák lesznek, 20 ágyval. A mentőállomás és a rendelő közel kétfélmillió költséggel épült fel.

A városi könyvtár 3261 kötetet kitevő könyvtárolmánya 1955-ben jutott először az olvasókhöz. Több ezer könyvet vittek el innen a város lakói, fejlesztették műveltségüket, tudásukat.

A MAVAUT autóbussz állománya 1955-ben 54 autóbusszra szaporodott. Az autóbusszokon utazók száma az elmúlt évben 810 ezer főt tett ki. A megszaporodott kocsiállomány a dolgozók kényelmét szolgálja.

1955-ben 76 saját ház épült Várpalotán. A saját házak építői bányászok, kohászok, gyár munkások, házépítéssel bizonyították be növekvő jólétüket.

Sokat kapott Várpalota, de még többet kap a második ötéves terv teljesítése alatt.

lanyszereit is kértük, de ő azzal, hogy ne molesztáljuk a világítás-sal, röviden végzett velünk. A munkahely azóta is változatlanul sötét, és a dolgozó könnyen ki van téve a balesetnek. Péter Sándor faleadó munkás